

נשמעו אצלו בבירור, אך הוא לא קם ולא זע. בהמשך הפעולה נמלטו האנשים המתקיפים דרך בני-ברק וחלפו על פני „גבעת רוקח“, בסמוך למעונו, כשאנשי צבא אנגליים דולקים אחריהם. התרגשות רבה אחזה בכל המתפללים אתו, גיחות של אבק-שריפה תימר ועלה בנחירי האף, קולות נפץ החרידו את האויר — אולם החזון-איש הוסיף לעמוד על מקומו תפוס שרעפים, שקוע כולו בתפלה, כמי שממתיק עכשיו סוד-שיח עם רוכב ערבות, ואשר עמידתו פה על הקרקע אינה אלא כסולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה...⁵⁴

אחד ממעריציו ומבאי-ביתו הקבועים, העלה בכתב — בשנים האחרונות לחיי החזון-איש — תיאור חי של כל תנועה וניד-עפעף שלו בשעת התפלה, שהתגלם בהן שולחן-ערוך שלם, דברים כהווייתן. הלה עקב אחריו בדביקות של חסיד ברבו ולא גרע ממנו עין. וכך הוא כותב:

„בתפילת שחרית היה רגיל תמיד להתעטף ולהתעטר בטלית ותפילין⁵⁵ בחדרו... היה לובש מעיל תחתון עם „פאסיק“... והיה נכנס לביהמ”ד להתפלל תמיד כותיקין, והיה מתחיל „מזמור שיר חנוכת“ וכו', ואם היה מאוחר היה ממחר בפסוקידזמרה עד שהגיע לקרי”ש. „ברוך שאמר“ היה אומר בעמידה, אבל שאר פסוקידזמרה עד „ישתבח“ היה הרבה פעמים מאד יושב... וכולן היה אומר בשקט, כשנשען על משענת כסאו, ולפעמים היה מניח אפילו רגלו הימנית על ברכו השמאלית. ב„ישתבח“ היה קם. ברכות ק”ש אמר ג”כ בלחש עד ק”ש, ואז התיישב על כסאו ואוחז שתי הציציות לפניו, ויושב כפוף קצת, שתי רגליו ישר על הרצפה, והיה קורא בהתלהבות עצומה ובקול רם כל מלה ומלה, ובכל הדקדוק, ולא בטעמים, ובהברת חולם כמו הליטאים שהוא כמו „צירה“. בין פרשה לפרשה היה מפסיק קצת, כשהגיע למלה „ציצית“ לא היה מנשק רק ממשמש, ב„וראיתם אותו“ הסתכל בהם, והיה מדגיש מאד כשהזכיר ענין יציאת מצרים. קריאת-שמע ארכה אצלו בערך 8—7 רגעים לפי השעון...“

הודפס מאוצר החכמה

54. ע”פ עדותו של ר' דוד שניר.

55. „ומרן החזון-אצ”ל היה נוהג ליטול ידיו לאחר הנחת תפילין מחשש נגיעה במקומות המכוסים“ [בית ברוך על ספר „חיי אדם“, מאת רבי בנימין-יהושע זילבר, חלק ראשון (בני-ברק, תשכ”ג) עמ’ נ”א].